

Evanghelia după Ioan - Capitolul 1

Evanghelia după Ioan a fost scrisă la câțiva ani mai târziu decât celelalte trei Evanghelii. Matei, Marcu și Luca a relatat fiecare în felul dat lui de Dumnezeu istoria nașterii lui Isus, copilăria Sa, începutul și desfășurarea lucrării Sale. Ioan pleacă de la premiza că relatările lor sunt cunoscute, căci altfel abia am putea înțelege cuvintele de la începutul Evangheliei sale. Pe la sfârșitul primului secol persoana Domnului Isus – El Însuși fiind cetatea întărită a credinței – a fost expusă atacurilor falsificatoare. Interpretări filozofice și pe jumătate păgâne erau în circulație și s-au unit cu învățătura creștină, ceea ce ar fi condus la urmări dezastruoase, dacă prin puterea Duhului lui Dumnezeu nu li s-ar fi stat împotriva. Această putere s-a exercitat prin scrierile apostolului Ioan, pe care se pare că le-a scris după ce atât Pavel, cât și Petru și-au încheiat activitatea cu un sfert de secol mai înainte.

Creștinii acelor zile au fost foarte tulburați de către așa-zisi gnostici. Tradus, această denumire înseamnă »cunoscătorii«. Despre agnostici știm că ei sunt oameni care neagă orice cunoaștere cu privire la Dumnezeu și lucrurile divine. Gnosticii erau de partea opusă acestora. Ei aveau pretenția că sunt inițiați și au cunoștințe superioare. Învățătura lor însă nega atât dumnezeirea propriu-zisă, cât și umanitatea lui Isus. Erau și din aceia care despărțeau pe »Isus« de »Hristos«. »Hristos« era pentru ei un ideal, o materializare a unei stări spre care te poți dezvolta, ajungând pe o treaptă superioară; dimpotrivă, »Isus« era un simplu Om istoric, care devenise cunoscut ca »Nazarineanul«. Evanghelia scrisă de Ioan este împotriva acestei rătăcirii, fiind scrisă în acest scop.

Înainte de a studia cuvintele introductive, este de folos să citim ultimele două versete din capitolul 20, căci ele cuprind intenția Duhului lui Dumnezeu la alcătuirea acestei Evanghelii. Minunile relatate sunt toate »semne« care dovedesc că Isus este Hristosul, așa că nu poate exista nici-o despărțire între cei doi. Ele Îl dovedesc că El este și Fiul lui Dumnezeu și prin aceasta constată dumnezeirea Lui. Credința în aceste mărturii aduce viața; a le respinge înseamnă a rămâne în moarte. Recunoaștem astfel intenția clară a Duhului lui Dumnezeu cu privire la această Evanghelie. Să ne gândim permanent la aceasta, atunci când ne ocupăm cu această Evanghelie. Această convingere este totodată o cheie importantă pentru a deschide accesul la comorile cuprinse în ea.

Primele cuvinte ale primului verset ne conduc la momentul cel mai îndepărtat, pe care duhul nostru îl poate pricepe; acel moment când pentru prima dată a început ceva care avea un început; acel început când nu exista nimic în afară de DUMNEZEU – numai Dumnezeu! Și în acel moment al începutului a fost »Cuvântul«, asta înseamnă, a existat. Nu a început să existe, ci exista deja. Prin aceasta este vestită *existența Sa veșnică*, și noi suntem așezați în perioada de timp dinaintea perioadei de timp descrisă de Geneza capitolul 1. În continuare, Cuvântul »era cu Dumnezeu«. Și cu toate că gândurile noastre se preocupă cu un moment așa de îndepărtat, descoperim că Lui – Cuvântului – deja în acel început Îi revine o *personalitate semnificativă*. »Cuvântul« nu este un simplu titlu general al Dumnezeirii, independent de o diferențiere deosebită; prin faptul că »era cu Dumnezeu« I Se recunoaște un loc foarte deosebit, foarte semnificativ.

Dacă așa este, s-ar putea ca mintea gânditoare a omului să obiecteze: »Atunci deci nu putem spune în adevăratul sens propriu că, „Cuvântul“ este Dumnezeu; chiar dacă privind strict lucrurile El nu este o creatură, căci vedem că El a fost înaintea creației.« Astfel de deducții logice sunt clar în opoziție cu ultimele cuvinte din versetul 1 - »Cuvântul era Dumnezeu«. *Dumnezeirea reală* Îi aparține. S-au făcut încercări de diminuare a puterii acestei afirmații, traducând în felul următor: »Cuvântul era divin« sau »Cuvântul era un Dumnezeu«, sprijinindu-se pe lipsa articolului hotărât; adică, nu s-a spus: »Cuvântul era Dumnezeul«. Cunoscătorii limbii greacă ne spun însă că în această limbă nu există articol nehotărât și cuvântul tradus cu »Dumnezeu« semnifică în toată puterea Dumnezeirea propriu-zisă și absolută. Dacă s-ar spune, Cuvântul care era Dumnezeul, atunci Dumnezeirea ar fi limitată la »Cuvântul« și prin aceasta ar fi excluse celelalte Persoane ale Dumnezeirii. Cuvintele au fost alese cu precizie dumnezeiască: »Cuvântul« era Dumnezeu absolut.

Versetul 2 ne readuce la prima și la a doua afirmație a versetului 1. Această Personalitate bine definită, denumită »Cuvântul« nu este ceva care se va însuși cândva, într-un moment următor. *Personalitatea veșnică* Îi aparține. În felul acesta El a fost la început cu »Dumnezeu«, căci această diferențiere ca personalitate este cuprinsă în ființa Dumnezeirii. Avem astfel patru lucruri, pe care le

constatăm cu privire la Cuvânt: existența Sa veșnică, personalitatea Sa stabilită, Dumnezeirea Sa reală, personalitatea Sa veșnică. Orice vom mai învăța cu privire la »Cuvânt«, aceste patru lucruri să ne fie suficiente pentru a ne conduce la supunere și adorare în smerenie.

Un al cincelea punct găsim în versetul 3: El este Inițiatorul creator, și aceasta într-un sens atotcuprinzător. Acum avem înaintea noastră lucruri care au fost făcute, adică au fost aduse la viață. În versetele 1 și 2 este folosit un alt cuvânt. »Cuvântul« nu a venit la viață: El *era*, căci existența Lui era veșnică. Dar El a dat naștere la tot ce există, căci El a creat »toate lucrurile«. Pentru a nu lăsa nici-o porțiță deschisă prin care să se strecoare vre-o rătăcire, aceasta este accentuat în mod deosebit în partea a doua a versetului. Vorbirea este remarcabilă, având în vedere moderna »fals-numitei cunoștințe« (1 Timotei 6,20), care este atât de mult răspândită în popor și care depune toate eforturile să explice toate »fără El«. Duhuri necredincioase sunt adepții teoriei evoluționiste, cu toată lipsa de fapte care să sprijine această teorie. Argumentele aduse sunt tocmai de aceea discutabile, deoarece ele Îl exclud pe El, dar aduc slavă oamenilor. În realitate El nu poate fi eliminat. Din toată mulțimea lucrurilor care au primit existența, nu există niciunul care s-o fi primit fără El.

Să ținem minte acest fapt! Căci aici avem o explicație pentru aceasta, căci cerurile vestesc slava lui Dumnezeu și Dumnezeu se poate recunoaște până la o anumită măsură în lucrurile făcute de El, așa cum scrie în Romani 1, 19, 20. »Cuvântul« a creat toate lucrurile, și de aceea creația, în măsura în care poate, prezintă o imagine adevărată despre Dumnezeu și gândurile Lui. Și noi exprimăm gândurile noastre prin cuvinte; tot așa înțelesul acestui Nume mare »CUVÂNT« constă în aceea că El, Cel care Îl poartă, *este în totalitate expresia a ceea ce este Dumnezeu*, și așa cum am arătat în versetele 1 și 2, *El Însuși ESTE realmente tot ce El exprimă*. Creația, așa cum ea a fost adusă la existență, nu era o dezordine lipsită de sens, ci o prezentare a puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu.

În versetul 4 ajungem la o a șasa realitate importantă. Cuvântul include *realmente viața*. În El viața nu este ceva venit de undeva, ci ea își are originea în El și vine din El. Dacă legăm aceasta de ceea ce s-a spus mai înainte, atunci observăm cât de cuprinzător este prezentată Dumnezeirea Cuvântului. Cuvintele folosite sunt deosebit de scurte și de simple și cu toate acestea sunt pline de conținut și însemnătate divină. Asemenea sabiei rotitoare a heruvimului din Geneza 3, 24 se îndreaptă în toate direcțiile, ca să păstreze în duhul nostru adevărul nelezat cu privire la Acela care este Pomul vieții pentru oameni. Această Evanghelie ne va arăta în curând cum viața celui credincios vine realmente din El; dar nu aceasta este tema din versetul 4, ci mult mai mult; »Viața era lumina oamenilor«. Această temă este tratată detaliat în primele versete din Epistola lui Ioan. Viața a fost arătată și din aceasta rezultă că Dumnezeu, care este lumină, S-a descoperit în lumină, și credinciosul umblă în această lumină.

Lumina în care trebuie să umble omul nu este numai lumina creației – oricât de minunată ar fi ea -, ci și în lumina care s-a arătat în lucrarea și vorbirea *Cuvântului*. Atunci când Cuvântul a fost arătat, a strălucit lumina, căci locul unde s-a descoperit lumina era un domeniu al întunericului. În Geneza 1 citim cum prin cuvântul divin lumina creației a străpuns întunericul, și iată, întunericul a dispărut! Aici avem lumina unei ordini mult mai mari, și ea luminează în mijlocul unui întuneric moral și spiritual, care poate fi alungat numai printr-o înțelegere reală a ei. Ah, o astfel de înțelegere nu a fost prezentă. Chiar dacă întunericul a continuat să existe, nu a existat o altă lumină pentru oameni decât »Viața«. În aceste afirmații nu există nici-o contradicție, căci, așa cum se întâmplă deseori, Ioan vorbește aici despre lucruri în caracterul lor absolut și nu despre evenimente în derularea lor istorică.

Dar cum a fost, că viața *Cuvântului* a luminat cu adevărat în întuneric și ea a devenit viața oamenilor? Versetul 14 dă răspunsul la această întrebare. Înainte de a ajunge la acest verset avem în versetele 6-13 o secțiune importantă, care ne permite să vedem lucrurile într-o privire de ansamblu istorică. Ioan botezătorul apare cu scopul ca să descopere înțelesul de importanță covârșitoare cu privire la »adevărata Lumină«. Acest Ioan a fost el însuși un »om trimis de Dumnezeu«, care a venit ca martor, »ca să mărturisească despre Lumină«. Este adevărat, că în Ioan 5,35 se vorbește despre el ca fiind »o lampă care luminează«. Ioan a luminat asemenea unei lămpi și a depus mărturia, că Acela era adevărata lumină »care, venind în lume, luminează pe orice om«. Aceasta nu înseamnă că orice om va fi luminat lăuntric – aceasta ar contrazice versetul 5 – ci se înțelege că El nu era o lumină îngrădită, ci se asemena soarelui care își trimite razele în tot universul. Nici-o națiune nu putea să

revendice că Lumina adevărată îi aparținea numai ei. În felul acesta această Evanghelie, chiar de la începutul ei, ne îndreaptă gândurile în afara granițelor lui Israel.

În ultimele versete ale acestei secțiuni (10-13) avem alte afirmații istorice care lămuresc și prezintă mai detaliat ceea ce ne-a fost prezentat în versetele 4 și 5. Am înțeles deja că *Cuvântul* este o Persoană din Dumnezeire, că viața Sa luminează ca o lumină pentru oameni, chiar dacă este în mijlocul întunericului. Acum găsim că această lume era locul acestui întuneric, că El a intrat în ea și că această lume, cu toate că a fost creată de El, era așa de străină de El, că nu L-a cunoscut. În acest verset nu este vorba numai de Israel, sau numai de Iudei, ci de lume. Lumina, așa cum a fost ea răspândită de proroci, se putea limita numai la Israel, dar nu era așa cu strălucirea Luminii adevărate.

Apostolul Ioan amintește deseori lumea în scrierile sale și el folosește un cuvânt pe care l-am preluat și noi în vorbirea noastră, atunci când vorbim despre »cosmos«. În privința aceasta noi ne gândim la univers, ca la un întreg ordonat, dar câte-o dată, în sens restrâns, la lumea noastră, dar tot ca un întreg ordonat. Acestei ultime interpretări îi corespunde sensul cuvântului »lumea« din versetul 10. Ca Creator, El a creat universul ca un tot unitar ordonat, și a fost un moment minunat atunci când El într-un mod cu totul deosebit a fost găsit în el. Acesta a fost cazul atunci când El a intrat în acest cosmos limitat (lumea), care prin păcat – este trist s-o spunem – s-a stricat foarte mult și s-a înstrăinat, așa că ea nu L-a mai cunoscut.

Apoi a venit El, ca să definim mai exact acest punct, realmente într-un colț aproape necunoscut al acestui cosmos, și anume »în ai Săi«, așa cum au anunțat prorociile. Însă poporul Său - Israel -, de care era legat acel »ai Săi«, nu L-a primit. A fost lepădat, căci întunericul nu putea să-L înțeleagă. Dar independent de această realitate au existat și excepții, așa cum ne va arăta această Evanghelie. Unii L-au primit și au crezut în Numele Său. Ei nu erau din întuneric. Ochii lor erau deschiși și ei L-au recunoscut, atunci când au văzut slava Numelui Lui, și au crezut. Drept consecință, ei au primit din partea Lui dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, și nu iudei mai buni, sau mai luminați. Cuvântul spune aici textual »copii«, un cuvânt folosit în mod obișnuit de Ioan – spre deosebire de cuvântul »fii«, care este folosit mai mult de Pavel. Între aceste cuvinte există o oarecare diferență. În ambele cazuri este vorba de aceeași relație binecuvântată cu Dumnezeu, dar în »fii« se vede în mod deosebit maturitatea și poziția noastră în relația cu Dumnezeu; la »copii« accentul se pune pe faptul că noi suntem realmente născuți din Dumnezeu.

Versetul 13 scoate în evidență importanța acestui fapt prin punerea față în față a acestor două stări. Iudeii se laudau că în venele lor curge sângele lui Avraam, tot așa cum astăzi un om se mândrește că descinde din sânge de aristocrat sau de rege. Acele suflete smerite care au făcut excepție de la regulă și au primit pe Hristos, atunci când El a venit, s-au născut din Dumnezeu. Voința cărnii *nu ar fi fost* niciodată în stare să facă aceasta, căci carnea este în totală opoziție cu Dumnezeu. Nici voia omului, chiar a celui mai bun om, *nu putea* să înfăptuiască aceasta, căci depășea în totul puterea sa. Nașterea lor era din Dumnezeu și prin aceasta ea era un act divin. Acela, pe care ei L-au primit prin credință, le-a dat dreptul ca ei să ocupe acest loc și în exterior, căci El era viața lor.

Cum a fost posibil ca acei iudei evlavioși, pe care îi întâlnim fugitiv în Evanghelia după Luca capitolul 1 și 2 au primit pe Hristos imediat ce El li s-a arătat? Nu pentru că aveau în ei sângele lui Avraam, nu pentru că firea lor era de o deosebită calitate, nu pentru că au urmat voia mare a unui om oarecare, ci, simplu, pentru că ei au fost născuți din Dumnezeu. Repet: a fost un act divin! Dacă vom merge în capitolul 10 vom găsi aceeași realitate de bază prezentată sub o altă formă. Când Păstorul a venit la turmă, a găsit acolo pe unii care erau »oile Sale proprii«, care au auzit vocea Sa și au fost conduși de El afară. Au fost mulți care erau oile Sale după naționalitate, dar aceștia nu erau *oile Sale proprii*, așa cum a fost Maria Magdalena, ucenicii, familia din Betania, Simion și Ana. Acești oameni au fost născuți din Dumnezeu și ei au fost aceia care L-au primit.

În versetul 14 se reia gândul din versetul 5. Cu privire la Cuvânt găsim a șaptea realitate importantă. El a devenit carne și a locuit printre noi. Versetele 1 și 2 ne arată *ce era* El în Ființa Sa și în chip veșnic. Versetul 14 ne arată *ce a devenit*. El a devenit carne, aceasta înseamnă că El a luat în chip desăvârșit *natura umană*; prin aceasta ni s-au descoperit celelalte șase realități pentru a deduce din ele foloase spirituale. Numai prin faptul că El a stabilit în felul acesta o relație cu creația, Cel ce exista absolut în Sine Însuși a putut fi recunoscut de oameni.

Faptul că Cuvântul S-a întrupat înseamnă nu numai că El a avut cu adevărat un corp omenesc (ceea ce a fost negat de către unii învățători falși de odinioară), asta arată totodată că El a trecut cu vederea pe îngerii și S-a interesat de sămânța lui Avraam. El a fost Om în totalitatea Ființei Sale. Este remarcabil că tocmai în această Evanghelie, care tocmai de la începutul ei argumentează dumnezeirea Lui, El vorbește despre Sine ca »Om« (capitolul 8, 40). În cele din urmă tot ce este Dumnezeu a fost arătat într-un Om. El a locuit între noi »plin de Har și de Adevăr«. Temelia este cunoașterea lui Dumnezeu. Dacă noi am fi primit astfel de cunoștințe fără ajutorul Harului, atunci acestea ne-ar fi distrus; dar aici era Unul care era umplut de ambele, de Har și de Adevăr, și așa a locuit printre noi.

Versetul 14 are o înserare, și tot așa și versetul 15. Prima ne spune că apostolii și »toți cei care L-au primit« (versetul 12) au privit slava Lui, »o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl«. Ea nu a fost ca slava de pe Sinai. Aceasta ultima a fost legată cu maiestate și cerințe; pe când slava Lui corespundea unei relații intime și pline de iubire.

A doua înserare relatează în cuvinte scurte mărturia lui Ioan, care va fi prezentată detaliat câteva versete după aceea. Ea ne arată cât de mult știa el despre existența Lui de odinioară și despre slava Sa divină, al cărei martor era. Văzut istoric, El a venit după Ioan, atât în ceea ce privește nașterea Sa, cât și începutul lucrării Sale, dar El era înainte de el și astfel El a ocupat locul dintâi și cel mai înalt.

Dacă trecem cu vederea cele două intercalări, rezultă: »Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de Har și de Adevăr. Și noi toți am primit din plinătatea Lui.« Aici se constată încă o dată rezultatul pentru cei ce cred, »noi«. Numai »toți care L-au primit« pot spune cu adevărat că au »primit« din plinătatea Lui; aceștia *pot* însă spune cu adevărat, și anume *toți*, Dumnezeu să fie lăudat pentru aceasta! O plinătate de har și o plinătate de adevăr este partea fiecărui credincios, chiar și a celui mai slab dintre ei, cu toate că ei nu vor putea niciodată să pătrundă în toată plinătatea Lui. În mod deosebit este accentuat Harul. Noi avem nevoie de el, acumulat asemenea munților înalți - »Har după Har«. Legea a fost dată prin Moise; ea cuprindea cerințele lui Dumnezeu, dar nu înfăptuia nimic. Harul și Adevărul au fost introduse prin venirea Domnului Isus și instaurate efectiv aici pe pământ.

Ioan a recunoscut acea Persoană, care este Cuvântul și care a atras atenția oamenilor cu privire la Sine. Cuvântul a devenit carne și a locuit printre noi, plin de Har și de Adevăr: și iată! Această plinătate este în Isus Hristos. Această introducere minunată în Evanghelie ne-a condus direct la ISUS.

În locul acesta sunt prezentate ochilor noștri și alte slăvi ale Acestui Unul. El descopere pe Dumnezeu, pe Care nici-un om nu L-a văzut vreodată. Ca Fiu născut, Care este la sânul Tatălui, a putut să-L descopere pe deplin ca Tată. În cuvântul »sân« avem *un tablou omenesc*, dar să ne ferim să-l folosim potrivit cu imaginația omenească. Cuvântul este folosit și în alte locuri din Scriptură, pentru a ne arăta *unificarea intimă și intimitatea cea mai intimă*. Fiul este în chip desăvârșit una cu Tatăl și stă în intimitatea gândurilor Lui, așa că poate să-L descopere în chip desăvârșit pe Tatăl. Versetul nostru nu spune că El *era* în sânul Tatălui, ca și cum ar fi fost un loc pe care El putea să-l părăsească, ci că El *este* acolo. Este un »este« veșnic – El a fost totdeauna acolo, El este în prezent și El va fi permanent în sânul Tatălui. »Cuvântul a devenit trup« înseamnă că Harul și Adevărul s-au arătat în Hristos și prin aceasta Dumnezeu ca Tată a fost în chip desăvârșit descoperit.

Versetele 19-28 ne prezintă mărturia lui Ioan, pe care a dat-o atunci când boteza în Iordan. Este foarte diferită de relatările din celelalte Evanghelii. Găsim mai întâi partea negativă a ei, deoarece conducătorii religioși, mânați de curiozitate, au venit la el și voiau să știe dacă el este Hristosul, sau Ilie, sau vre-unul din proroci, despre care vorbise Moise. Mărturia lui a fost clară și hotărâtă; el nu era nici-unul din aceștia, ci era vocea unuia care strigă în pustie, despre care a vorbit Isaia. Când l-au întrebat cu privire la botezul pe care îl făcea, ei au auzit o mărturie pozitivă. În mijlocul lor era deja Unul, pe care ei nu-L cunoșteau, dar care era cu mult mai mare decât el, căci Ioan însuși nu era vrednic să-I dezlege sandalele. Prin folosirea acestui tablou plastic, Ioan exprimă sentimentul său față de cea mai mare slavă a Unuia, a cărui descoperire va avea loc în curând.

Acesta a fost începutul mărturiei lui Ioan. Vor veni și altele, mai clare și mai puternice, așa cum arată versetele care urmează.

În ultima parte a capitolului acestuia întâlnim concluzii deosebite, care rezultă din întruparea lui Hristos. În Ioan capitolul 1 întâlnim nu numai multele Lui nume și titluri, ci și desfășurarea diverselor Sale lucrări și misiuni.

Chiar și mai marii lumii acesteia împlinesc anumite misiuni. Împărăteasa, de exemplu, apare în anumite situații ca și comandant suprem, în alte situații ca ocrotitoare, și așa mai departe. Ea își îndeplinește atribuțiile ei de conducător de stat și în afară de aceasta și alte atribuții. De aceea nu ne surprinde că, »Cuvântul« devenit carne voia să ocupe mai multe funcții și să îndeplinească mai multe sarcini de un rang deosebit și cu valoare veșnică. Dacă citim versetul 29 și luăm seama la mărturia lui Ioan care urmează, vedem astfel primele din aceste două misiuni. El este »Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii«.

De fapt Ioan spunea: Aici este o JERTFĂ eficace și de nerepetat care are valoare veșnică. Deja în Vechiul Testament găsim în mod deosebit prezentat mielul ca animal de jertfă; de acolo vine titlul. Isus este Mielul prevăzut de Dumnezeu, și atunci când El prin jertfa Sa ridică păcatul lumii – nu numai păcatele tale, sau ale mele, sau ale lui Israel, ci păcatele întregului »cosmos« - atunci lucrarea Sa este executată cu o așa măreție, că rezultatele ei rămân în veșnicie. Această lucrare trebuia FĂCUTĂ și aici era ÎNFĂPTUITORUL ei. De regulă noi ne gândim la păcat în manifestarea lui felurită și la zecile de mii de cazuri particulare ale lui, dar aici el apare ca o problemă unitară uriașă și îngrozitoare și pe care o vedem aici complet rezolvată și înlăturată. Dumnezeu poate avea un cosmos – universul ca un tot unitar – care a fost complet și pentru totdeauna curățit de păcat; și aici este Acela care o face prin jertfa Sa. El este jertfa tuturor secolelor și în această jertfă vedem fundamentul a tot ce urmează. Dacă nu ar fi EL, atunci nu ar putea veni nici-o binecuvântare și nici-o slavă.

Ioan și-a continuat mărturia, ca să prezinte pe Isus, ca pe Acela despre care vorbise mai înainte, și să explice că scopul botezului lui nu era să selecționeze în Israel o rămășiță temătoare de Dumnezeu, ci și să prezinte poporului Israel pe Mielul lui Dumnezeu. El a văzut cum Duhul s-a coborât în chip de porumbel peste El și a rămas asupra Lui – nu a fost o coborâre și o reîntoarcere, așa cum a fost cazul cu porumbelul trimis de Noe. Când Ioan a primit misiunea, i s-a spus că acesta va fi semnul de recunoaștere al Aceluia, al Cărui antemergător era el, care va boteza nu numai cu apă, dar și cu Duhul Sfânt.

Printr-o asemenea mărturie Ioan a prezentat public pe Domnul Isus ca fiind marele DĂTĂTOR de BINECUVÂNTARE. Ca jertfă, El ridică păcatul lumii; ca dătător de binecuvântare, El umple lumea cu lumină și cu puterea dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu. Este clar că noi avem aici două părți ale unui întreg și ambele afirmații se întemeiază pe un fundament larg, cuprinzător. Oricărui credincios din zilele noastre i se iartă păcatele și el primește Duhul Sfânt; dar aceasta este un lucru mic în mulțimea evenimentelor care au loc. Și aici este vorba tocmai de acest întreg, și anume în prezentarea lui abstractă. Văzut istoric, păcatul nu a fost complet înlăturat și Duhul nu a fost revărsat peste orice făptură; dar El era aici ca Acela care va înfăptui aceste două lucruri.

Concluzia pe care Ioan o trage în versetul 34 este de o deosebită importanță. Ea confirmă mărturia lui din versetele 15 și 27. Aici era Fiul lui Dumnezeu și Ioan putea să depună mărturie despre filiațiunea Lui. Duhul Sfânt este o Persoană în Dumnezeire și aici este un Om la dispoziția Căruia stă această Persoană divină, așa că El O poate revărsa peste alții, asemenea unui botez. Cine este oare Acest Om? Nu este nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu Însuși, o altă Persoană din Dumnezeire. În felul acesta ajungem la tema principală a acestei Evanghelii (vezi capitolul 20,31). Aici Fiul era în umanitatea Sa și de aceea totul s-a desfășurat în felul acesta. Fiul lui Dumnezeu și Cuvântul sunt una.

În ziua următoare Ioan a rostit o mărturie asemănătoare, numai că aceasta s-a referit mai mult la Persoana Sa, decât la lucrarea Sa.

Era Persoana în caracterul ei de Miel de jertfă, și tocmai de caracterul acesta este legată o atracție deosebită, așa cum arată Apocalipsa capitolul 5. Și aici s-a simțit această forță de atracție, căci doi ucenici ai lui Ioan L-au auzit vorbind și de îndată l-au părăsit pe Ioan și s-au alăturat lui Isus. Nici-o lucrare pentru Dumnezeu nu poate fi mai adevărată ca aceea care desprinde pe ascultător de slujitorul omenesc și-l conduce la Hristos. Un astfel de slujitor adevărat a fost Ioan botezătorul.

Isus nu respinge dorința celor doi ucenici de a rămâne cu El; dimpotrivă, El îi încurajază ca să rămână cu El. El nu este numai Jertfa și Dătătorul de binecuvântare, ci și PUNCTUL CENTRAL în

spre care toți se adună. Aceasta au făcut-o cei doi ucenici mânați de o inspirație lăuntrică și comportarea lor ne este suficientă pentru a ne prezenta aici pe Domnul Isus în această însușire. În timpul nostru este valabil cuvântul Domnului: »Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii« (capitolul 12, 32); și în viitor aceasta se va împlini vizibil. Însă printre toate miriadele de oameni Andrei și celălalt ucenic au privilegiul de a fi primii care au recunoscut în Domnul Isus Punctul Central hotărât de Dumnezeu.

Versetul 41 ne face să recunoaștem că ceea ce a avut loc a produs o descoperire în inima lui Andrei: Isus era Hristosul. Iarăși trebuie să ne gândim la versetul din capitolul 20 – El a botezat cu Duhul Sfânt, de aceea era Fiul lui Dumnezeu; El a fost Punctul central hotărât de Dumnezeu, de aceea El a fost Hristosul. După aceea Andrei a căutat mai întâi pe fratele său Simon, ca să-i spună despre descoperirea lui, și »l-a condus la Isus«. După aceea s-a întâmplat de mai multe ori că un om înțelept și bine dotat a fost adus la Mântuitorul prin mărturia unui martor simplu. Această slujbă a lui Andrei, potrivit relatărilor de care dispunem, a fost fapta lui cea mai impresionantă. Simon a fost totdeauna gata să ia cuvântul și era printre ucenici primul care vorbea. Dar atunci când a fost adus la Domnul Isus, nu el a avut primul cuvânt de spus. Isus l-a făcut să înțeleagă că îi cunoștea numele și descendența și apoi El i-a dat un nume nou. La Daniel și prietenii lui vedem că marii împărați scoteau în evidență drepturile lor de proprietate asupra slujitorilor și sclavilor lor prin aceea că le schimbau numele. Într-un mod asemănător Domnul Și-a exprimat dreptul Său asupra lui Simon, atunci când el a venit la El. Prin faptul că El i-a dat un nume, care însemna »piatră«, El a făcut mai mult decât atât: El l-a adăugat acelei case care era înaintea privirii Lui și despre care Simon nu știa nimic în momentul acela. Simon nu are nimic de spus, după cât ne este relatat. Era de mare importanță ce gândea și ce a spus Domnul.

Este suficient să citim în 1 Petru 2, ca să vedem că Petru a înțeles bine ce a spus Domnul și ne relatează și nouă despre aceasta. Prin faptul că a venit la Hristos, Piatra vie, el însuși a devenit o piatră vie în casa lui Dumnezeu, care se construiește în timpurile noastre; și așa cum ne arată el în acest capitol, ceea ce era adevărat cu privire la el este adevărat și pentru noi; și noi venim, fiecare la timpul lui, la această Piatră vie. Chiar în vremea aceea a devenit clar că Isus era MEȘTERUL Casei lui Dumnezeu, și anume în felul cum l-a întâmpinat pe Simon, chiar dacă Simon și ceilalți din vremea aceea nu au înțeles. Aceasta este o altă lucrare pe care Domnul Isus o face.

Isus Însuși a găsit pe Filip, așa cum ne arată versetul 43, și i s-a prezentat solicitându-l »Urmează-Mă!« Aceste puține cuvinte au fost suficiente. Cel care le-a rostit s-a prezentat lui Filip ca CONDUCĂTOR, care solicita de la toți ascultare. Filip l-a urmat și a căutat să câștige și pe alții, cu toate că nu a înțeles prea multe. Lui Natanael nu a putut decât să-i spună »Isus din Nazaret, Fiul lui Iosif«; aceasta nu a fost o caracterizare sublimă și nici foarte corectă, ca să-L urmezi pe Acela pe care el începuse să-L urmeze. Aceasta a avut ca urmare că Natanael a fost la început precaut, dar ea a fost suficientă ca să-l aducă la o discuție cu Domnul.

Isus a fost Acela care a început această discuție, și anume printr-o afirmație cu privire la Natanael, dovedindu-Se un cunoscător al inimii omenești. Aici era un israelit fără viclenie, chiar dacă nu era fără păcat; în orice caz era un om a cărui ținută morală era fără prefăcătorie și cinstită și în duhul lui era sincer și drept înaintea lui Dumnezeu, și Isus știa aceasta, așa cum rezultă din răspunsul dat la întrebarea lui Natanael »De unde mă cunoști?«. Domnul s-a descoperit că El este JUDECĂTORUL tuturor, înaintea Căruia toți oamenii sunt goi și descoperiți și care poate atribui fiecărui om locul care i se cuvine. Natanael a venit să vadă pe Isus din Nazaret și acum l-a cunoscut pe Acela care știa totul despre el și care putea să citească în interiorul lui ca într-o carte deschisă. Cine putea să fie oare acest Isus?

Răspunsul lui Natanael îl găsim în versetul 49, și iarăși trebuie să ne gândim la acele versete din capitolul 20. El este »Fiul lui Dumnezeu« și El este totodată »Împăratul lui Israel«. Fiind un israelit serios și temător de Dumnezeu aștepta pe Împăratul și în privința aceasta ar fi fost gata să facă tot ce îi sta în putință. Însă în prezența acestui Judecător al oamenilor, care cerceta inimile, energia lui s-a îndreptat spre gândul că El ar putea să fie Fiul lui Dumnezeu și dacă era așa, atunci El era și Împăratul lui Israel. Să observăm că în versetul 50 Isus consideră lauda adusă Lui de Natanael ca fiind rodul credinței lui. El a auzit cuvintele lui Isus și a crezut, și pentru că a crezut l-a omagiat.

În versetul 50 pare să fie o diferență între *auzire* și *vedere*. Auzirea conduce la credință, dar va veni o zi când noi vom vedea lucruri mai mari decât acelea pe care le-am auzit. Atunci când va veni această zi a vederii, atunci vom vedea pe Fiul Omului și El va fi marele Administrator al luminii și al binecuvântărilor în universul lui Dumnezeu. Îngerii își vor ocupa locul lor de slujire, dar orice lucrare va fi condusă și executată în dependență de El. Ca Fiul al Omului El va avea și această misiune, conform cu prorocia din Psalmul 8. Acest psalm vorbește despre El ca fiind »cu puțin mai prejos decât îngerii«; aceasta se referă la suferințele morții, așa cum ne arată Epistola către Evrei capitolul 2. Psalmul 8 vorbește în continuare despre domnia Lui, pe care o va exercita peste lucrările lui Dumnezeu pe pământ și în mare. Versetul nostru din Ioan 1 ne arată că îngerii Îi vor fi supuși, dar Epistola către Evrei capitolul 2 conduce gândul mai departe și spune că »toate lucrurile« Îi vor fi supuse, asta înseamnă că nu va mai exista »nimic, care să nu Îi fie supus«. Fiul Omului va domni atât în ceruri cât și pe pământ.

Înainte însă de a părăsi capitolul 1 să reținem că noi nu am aruncat numai o privire fugitivă peste lucrările (slujbele, misiunile) pe care El le face ca și Cuvânt întrupat, ci noi am văzut și toate titlurile Sale importante: Isus, Mesia, Hristosul, Fiul născut, Mielul lui Dumnezeu, Isus din Nazaret, Împăratul lui Israel, Fiul Omului. Întreg capitolul se aseamănă cu o mină de aur și diversele descoperiri sunt ca filoane de aur, pe urmele cărora noi putem merge.